

Верховного Суду України № 15 вщ 18 грудня 2009 року "Про судову практику в справах про банкрутство".

Так, ухвалою апеляційного суду Миколаївської області від 29 березня 2012 року (головуючий - Козаченко В.І.) залишено без змін ухвалу Заводського районного суду м. Миколаєва, якою відмовлено у задоволенні скарги на дії державного виконавця, який після запровадження господарським судом мораторію на задоволення вимог кредиторів КС "Флагман" продовжував виконавчі дії з примусового стягнення на підставі судових наказів заборгованості із заробітної плати [1]-

Аналогічно ухвалою апеляційного суду Луганської області від 17 березня 2010 року (головуючий - Іванова І.П.) задоволено апеляційну скаргу начальника ВДВС Свердловського МУЮ та скасовано Ухвалу Свердловського міського суду Луганської області, якою визнано дії державного виконавця незаконними та зобов'язано зняти арешт з коштів та майна ДП "Укрдонбасекологія". Судом апеляційної інстанції було встановлено, що ухвалою господарського суду Луганської області вад 16.04.2009 р. порушено провадження по справі про банкрутство ДП "Укрдонбасекологія". На виконанні держвиконавця ВДВС Свердловського МУЮ знаходяться 174 виконавчих листа по стягненню заборгованості ДП «Укрдонбасекологія», в тому числі по заробітній платі робітників, сума примусового стягнення складає 651144,34 грн. Постановами державного виконавця накладено арешт на кошти підприємства, а 28.07.2009р. описано та накладено арешт на бульдозер БГ-1; екскаватор ЕО 5111-Б (ковшевик); екскаватор ЕО 5100-Б (драглайн). У мотивувальній частині ухвали апеляційного суду вказано, що, враховуючи, що держвиконавець виконував рішення суду про стягнення заборгованості по заробітній платі, приймаючи до уваги довідку підприємства про стан його рахунків, суд безпідставно зобов'язав держвиконавця зняти арешт з майна боржника [2].

У разі відсутності активних дій, споглядальної позиції органів ДВС щодо примусового виконання судових рішень про стягнення заборгованості із виплати заробітної плати на підприємстві, щодо якого порушено справу про банкрутство, прокурор має за допомогою наглядових та представницьких повноважень сприяти активізації роботи ДВС у цьому напрямку, а у виключних випадках, за наявності відповідних підстав - вирішувати питання про порушення кримінальної справи за ст. 382 КК України.

Використана література:

1. Архів Свердловського міського суду Луганської області, справа № 22ц-996- 10р.
2. Архів Заводського районного суду міста Миколаєва, справа №22-ц-972/12.

О.М. Овчаренко
кандидат юридичних наук, асистент кафедри
організації судових та правоохоронних органів Національного
університету «Юридична академія України ім. Я. Мудрого»

ДЕЯКІ ПИТАННЯ УДОСКОНАЛЕННЯ ВЗАЄМОДІЇ ОРГАНІВ КРИМІНАЛЬНОЇ ЮСТИЦІЇ

Злочинність в умовах єдиного європейського простору стала реальною зростаючою загрозою для країн-учасниць Євросоюзу. Однією з найвагоміших причин, які сприяють цьому явищу, є існування великої кількості розрізаних правових систем і, відповідно, органів, які працюють менш ефективно у порівнянні до єдиної національної системи органів кримінальної юстиції окремої держави. У зв'язку з цим органи ЄС впроваджують різноманітні форми взаємодії компетентних національних органів з метою підвищення ефективності їх діяльності.

До форм взаємодії органів кримінальної юстиції країн ЄС належать: (1) міжнаціональні правозастосовні органи (Європол, Євроюст); (2) налагодження міжвідомчих контактів між компетентними органами країн ЄС на найвищому рівні (Робоча група керівників поліції держав Європи); (3) спільні навчання поліцейських та інших співробітників правоохоронних органів; (4) спільна участь в миротворчих місіях (Європейські сили швидкого реагування, які почали своє функціонування у 2003 р.); (5) об'єднання зусиль у заходах, спрямованих на профілактику злочинності (обмін досвідом та новими методами попередження окремих видів злочинів і створення у 2001 р. Форуму з профілактики злочинності); (6) проведення сумісних заходів, спрямованих на реалізацію положень Шенгенських угод та інших документів ЄС; (7) сумісна боротьба з окремими видами злочинів (з хуліганством під час масових спортивних заходів, з тероризмом тощо); (8) створення сумісних поліцейських відділів і Центрів співробітництва мит-

ниць на прикордонних територіях з метою швидкого обміну інформацією, проведення сумісних операцій та перевірок і планування інших сумісних заходів [19]. Певні зусилля Єврокомісія спрямовує на співпрацю та обмін інформацією з іншими країнами світу, що не входять до Євросоюзу і міжнародними правозастосовними організаціями, такими як штерпол.

Взаємодія органів кримінальної юстиції є одним із визначальних чинників успішного попередження, припинення й розкриття злочинів. Незважаючи на зусилля, які здійснюються як на законодавчому, так і на правозастосовному рівні щодо удосконалення взаємодії відповідних органів, це питання залишається одним із найменш розробленим у чинному законодавстві. Експерти відзначають значну кількість органів, які беруть участь у гфотидЯ злочинності, а також численні законодавчі прогалини у питанні співробітництва національних правоохоронних органів [17, с 234-236; 9, с. 123].

Вчасність дослідження означеної теми зумовлюється проведенням реформи органів кримінальної юстиції, яка започаткована у серпні 2010 р. під патронатом Президента України [16]. Метою дослідження є визначення форм співробітництва органів кримінальної юстиції у сфері протидії злочинності, а також напрямків їх удосконалення з урахуванням європейських стандартів, які є пріоритетними в рамках взаємовідносин України з ЄС та іншими європейськими інституціями [10].

Координація діяльності органів кримінальної юстиції: (1) за безпечує узгодженість дій всіх елементів відповідної системи; (2) виступає необхідним інструментом поєднання їх зусиль у вирішенні завдань протидії злочинності; (3) створює умови для доповнення й багаторазового підсилення ефекту дій компетентних органів за рахунок використання результатів діяльності координованих суб'єктів боротьби зі злочинністю; (4) сприяє переборенню відособленості дій окремих органів та їх підрозділів; (5) перетворює діяльність кожної із цих підсистем кримінальної юстиції в органічно взаємозв'язані складові частини єдиної діяльності з протидії злочинності, досягаючи на цій основі запрограмованого (синергетичного) ефекту кінцевих результатів функціонування відповідної системи, який значно перевищує ефект, котрий був можливий за звичайного, простого додавання результатів їх роботи поодиноч.

Функцію загальної координації органів, які здійснюють протидію злочинності, виконує прокуратура. Відповідно до ст. 10 Закону

України «Про прокуратуру» Генеральний прокурор України та підпорядковані йому прокурори координують діяльність по боротьбі із злочинністю органів внутрішніх справ, органів служби безпеки, органів податкової міліції, органів митної служби, Військової служби правопорядку у Збройних Силах України та інших правоохоронних органів [15]. П.М. Каркач, ВЛ. Синчук на підставі аналізу чинного законодавства додають до цього переліку органи контрольно-ревізійної служби, органи виконавчої служби, органи охорони навколишнього середовища. При цьому серед першочергових завдань прокуратури у цій сфері є забезпечення реалізації державних програм по боротьбі зі злочинністю [8, с 11,15].

Згідно п. 2 ст. 19 Закону України «Про прокуратуру» у цілях забезпечення координації діяльності органів, вказаних у частині першій цієї статті, прокурор скликає координаційні наради, організує робочі групи, витребує статистичну та іншу необхідну інформацію. Форми координації діяльності правоохоронних органів більш детально роз'яснюються у відомчих актах Генеральної прокуратури України. До них належать: 1) проведення координаційних нарад керівників правоохоронних органів; 2) обмін інформацією з питань боротьби зі злочинністю; 3) видання спільних наказів, вказівок, підготовки інформаційних листів та інших організаційно-розпорядчих документів; 4) спільні виїзди до регіонів для проведення узгоджених дій, перевірок і надання допомоги місцевим правоохоронним органам у боротьбі зі злочинністю; 5) вивчення і поширення позитивного досвіду; 6) створення слідчо-оперативних груп для розслідування конкретних злочинів; 7) проведення спільних цільових заходів з метою виявлення і припинення злочинів, а також усунення причин і умов, що сприяли їх вчиненню; 8) взаємне використання можливостей правоохоронних органів для підвищення кваліфікації працівників, проведення спільних семінарів, конференцій; 9) розроблення і затвердження узгоджених планів координаційної діяльності та інших напрацьованих практикою форм [14].

Варто зауважити, що діяльність органів прокуратури в напрямку координації діяльності правоохоронних органів щодо протидії злочинності є досить активною й результативною, що зумовлено насамперед накопиченням багаторічного досвіду в цій сфері [8, с 16]. Окрім того, ефективному виконанню цього завдання сприяють функції прокуратури, яка відповідно до чинного законодавства здійснює розслідування деяких злочинів, нагляд за додержанням законності

органами дізнання, досудового слідства і при виконанні вироків по кримінальним справам, підтримання державного обвинувачення в суді.

Основним нормативним актом щодо організації взаємодії вітчизняних органів кримінальної юстиції у сфері протидії злочинності є Інструкція про взаємодію правоохоронних та інших державних органів України у боротьбі із злочинністю (далі - Інструкція). Цим документом визначено напрямки та форми взаємодії відповідних органів, а також наводиться їх перелік, а саме: МВС, СБУ, Державна прикордонна служба України, Міністерство оборони України, Міністерство юстиції України.

До основних напрямків взаємодії вітчизняних державних органів України у сфері протидії злочинності Інструкція відноситься такі: (1) організація реалізації державної політики у сфері боротьби із злочинністю; (2) профілактика злочинів та інших правопорушень; (3) виявлення, припинення, розкриття та розслідування злочинів; (4) розшук та затримання злочинців; (5) забезпечення громадського порядку та громадської безпеки; (6) удосконалення правової бази боротьби із злочинністю [11].

Європейський досвід свідчить про те, що діяльність різноманітних міжвідомчих слідчих «команд» є дуже поширеною в Європі. Вони утворюються, як правило, з метою розкриття тяжких злочинів, і включають представників різноманітних правоохоронних органів [20, с 270-272]. Більше того, в Європі з метою розкриття транснаціональних злочинів утворюються спільні слідчі групи на міждержавному рівні. Правовою основою його для впровадження стали положення ст. 13 Конвенції про взаємну допомогу у кримінальних справах між країнами-членами ЄС 2000 р. [6]. Нею передбачена можливість утворення уповноваженими органами країн-членів ЄС спільних слідчих груп для провадження конкретних заходів на певний визначений період часу (за умови наявності відпорної угоди між країнами). Кожна країна може ініціювати утворення такої групи у разі необхідності розмішування транснаціонального злочину. До складу спільної слідчої групи можуть входити уповноважені співробітники правоохоронних органів, прокурорів і суддів. Керівником групи стає службовець країни, яка ініціює провадження у справі. Провадження проводиться у відповідності із законодавством країни, на території якої відбувається розслідування. Ряд процесуальних дій може проводитися членами слідчої 428

групи інших країн за умови отримання відповідного дозволу компетентних органів акредитуючої та приймаючої країн [3].

Стаття 13 Конвенції про взаємну допомогу у кримінальних справах між країнами-членами ЄС 2000 р. передбачає можливість участі в спільних слідчих групах осіб, які не є службовцями уповноважених правоохоронних органів країн-членів, зокрема, службовців Європолу та Євроюсту. Правові підстави для участі цих організацій в спільних слідчих групах містяться в їх установчих документах. Так, згідно ст. 6 рішення про заснування Євроюсту, національні члени можуть подати компетентним органам країни-члена ЄС клопотання про необхідність утворення спільної слідчої групи по конкретній справі. Стаття 7 рішення передбачає право Колегії Євроюсту вимагати від країни-члена ЄС утворення спільної слідчої групи. Аналогічне право Європолу надає ст. 34 Конвенції про утворення Європолу. Втім, роль останнього не обмежується ініціюванням спільних розслідувань, а полягає у наданні інформаційного сприяння членам спільної слідчої групи при провадженні розслідування, а також налагодженні необхідних контактів між правоохоронцями різних країн (ст. 34 Конвенції) [6].

Після набуття Конвенцією про взаємну допомогу у кримінальних справах між країнами-членами ЄС 2000р. чинності виявилось, що країни-члени досить скептично відносяться до провадження спільних розслідувань. Серед причин такої ситуації експерти відзначають незнання внутрішнього законодавства країни провадження кримінального переслідування; брак часу для його вивчення за необхідності вживати заходів оперативного реагування; відсутність довіри між співробітниками правоохоронних органів різних країн і небажання ділитися позитивним напрацьованим досвідом; необхідність отримувати дозволи компетентних органів країни провадження по кримінальній справі; і нарешті - мовний бар'єр [2].

Отже, ЄС було вимушено вжити організаційних заходів для підсилення координації діяльності органів кримінальної юстиції країн-членів. Відповідно до рішення № 11037/05 Європейської ради, усі країни-члени ЄС, а також Євроюст, Європол, Європейська рада і Європейська комісія мали призначити власних експертів з цього питання, як правило, службовців правоохоронних або судових органів. На національних експертів було покладене завдання здійснювати зв'язок із різними особами або організаціями на території їх країн, а також надавати консультативну інформацію щодо системи юстиції відповідної країни. Підкреслювалося, що уповноважені національні експер-

ти не повинні утворити нову бюрократичну і малоефективну мережу, а повинні мати можливість мати колективні зустрічі у невеликих групах. Документ Європейської ради № 11037/05 визначає такі функції мережі національних експертів: (1) сприяння утворенню спільних слідчих груп шляхом надання інформації про правову регламентацію і організаційні форми їх утворення (конференції, тренувальні сесії, семінари тощо); (2) забезпечення експертизи щодо правової основи та інформації про контактних осіб уповноважених правоохоронних органів; подолання мовного бар'єру; (3) обмін інформацією про спільні слідчі групи з Європолем та Євроюстом; (4) збір інформації про створення спільних слідчих груп з метою визначення найбільш ефективних їх організаційних форм і перешкод при їх створенні; (5) тісна співпраця з Європолем та Євроюстом шд час розслідувань, проваджуваних спільними слідчими групами, з метою встановлення зв'язку між ними та цими міжнародними організаціями [5].

Іншим важливим напрямком взаємодії вітчизняних органів кримінальної юстиції є удосконалення обміну інформацією між ними. Такий досвід можна запозичити в країнах ЄС. Для реалізації мети боротьби із тероризмом і організованою злочинністю, в ЄС вживають заходи щодо обміну інформацією між правоохорошгами органами країн-членів. Європейська Комісія пропонує крашам-членам розробити і прийняти інформаційну політику, спрямовану на покращення обміну інформацією між правоохоронними органами країн-членів, у галузі розвідувальних заходів, а також у напрямку зміцнення довіри на основі поваги до фундаментальних прав [4].

Найбільш потужною інформаційною базою даних ЄС є Шенгенська Інформаційна Система (з англ. *Schengen Mopaiop Зузіет, 8Б*) - урядова база даних ЄС, створена на підставі Шенгенської Угода та Шенгенської Конвенція про виконання Угоди. Вона використовується європейськими країнами для зберігання і обміну інформації про осіб та предмети, що перетинають кордон з метою дотримання національної безпеки, прикордонного контролю та правоохоронних цілей. На сьогодні до цієї системи приєдналися усі країни-члени ЄС, окрім Кіпру.

База даних Шенгенської Інформаційної Системи містить такі дані: (1) заборони на вїзд та перебування стосовно громадян третіх країн, тобто громадян держав, які не є членами шенгенського простору; (2) відомості про осіб, які підлягають арешту та передачі або видачі на підставі європейського наказу щодо затримання; (3) відомо-

сті про зниклих осіб; (4) відомості про осіб, які перебувають у судовому розшуку (осіб, які викликані судом шд час провадження кримінальної справи; осіб, яких закликано відбутися покарання, свідків); (5) відомості про приховане спостереження або цільової перевірки відносно осіб та предметів; (6) відомості про предмети, що підлягають арешту, або таких, що підлягають використанню в якості доказу під час провадження кримінальної справи [20, с 274].

Доступ до Шенгенської Інформаційної Системи мають чітко визначені правоохоронні органи, органи контролю та перевірки кордонів, міністерства іноземних справ, органам видачі віз, митні органи та органи юстиції, а також Європол і Євроюст [1].

Для України наведені вище заходи є вкрай актуальним. Оскільки наша держава планує в перспективі приєднатися до ЄС, то постає потреба утворення національних баз даних у сфері протидії злочинності, яка була б спільною для всіх правоохоронних органів держави. На сьогодні такої бази не створено, однак потреба їх утворення є значною. Для того, щоб в подальшому інтегруватися в загальноєвропейські бази даних, на першому етапі варто утворити відповідні національні реєстри, які, окрім іншого, мали б високий рівень технологічного забезпечення. Перші кроки в цьому напрямку вже здійснюються. Так, Законом України «Про засади запобігання і протидії корупції» від 07.04.2011 р. передбачено Єдиного державного реєстру осіб, які вчинили корупційні правопорушення. Згідно п. 2 ст. 21 Закону відомості про осіб, яких притягнуто до відповідальності за вчинення корупційних правопорушень, у триденний строк з дня набрання відповідним рішенням суду законної сили, притягнення до цивільно-правової відповідальності, накладення дисциплінарного стягнення заносяться до Єдиного державного реєстру осіб, які вчинили корупційні правопорушення, що формується та ведеться Міністерством юстиції України [12]. Новий КПК України передбачає створення Єдиного реєстру досудових розслідувань, куди будуть вноситися відомості про кримінальні правопорушення [18].

Корисний в цьому аспекті досвід має Міністерство кхлтаді України, яке забезпечує функціонування 17 Єдиних та Державних реєстрів - електронних баз даних, що є державною власністю [7]. З цього приводу варто зауважити наступне. По-перше, ряд із вказаних реєстрів можуть бути використані під час розслідування злочинів, оскільки вони містять дуже цінну інформацію щодо осіб та майна. Однак, для цього необхідний як технічний доступ правоохоронних органів до

відповідних баз даних, так і наявність належної правової бази. Насамперед обмін інформації між реєстрами і правоохоронними органами має відбуватися у відповідності із Конституцією України, і Законом України «Про захист персональних даних» від 01.06.2010 р. [13]. По-друге, досвід Міністерства юстиції України можна використати під час утворення власних реєстрів правоохоронних органів як з точки зору технічних аспектів, так і правових. І по-третє, існує ще одна суттєва проблема, яка пов'язана із обміном інформацією між самими правоохоронними органами. Законодавство має чітко визначати, які саме органи (які підрозділи відповідних органів, які посадові особи цих органів) і в якому обсязі можуть мати доступ до баз даних щодо правопорушників, осіб, які мають судимість тощо. І нарешті, утворення комплексних баз даних, необхідних для протидії злочинності, вимагає значних фінансових витрат держави.

Взаємодія органів кримінальної юстиції в сфері протидії злочинності є важливим напрямком їх діяльності, який вимагає координації спільних дій і узгодження загальних планів. Практика країн Європи йде шляхом удосконалення внутрішньої міжвідомчої взаємодії компетентних правоохоронних органів, а також утворення міжнародних спільних слідчих груп по розслідуванню транснаціональних злочинів. Важливим напрямком удосконалення взаємодії правоохоронних органів України є створення інформаційних баз даних для накопичення інформації про правопорушення та осіб, які їх вчиняють.

Використана література:

1. Сошкіі Бесівіоп оі 6 ІзесетБег 2001 оп іпе сіегеіортеп оі Йіе 8ЄСОПСІ ґепагапоп 5ґіепґеп Ігіоґтапоп 5увіет (815 П) // О] Ь 328, 13.12.2001, р. 14.
2. Со88 ґогсіег Соорегапоп іп іпе СотБаип§ оґ Ог^апігесі Сгіте [Електронний ресурс] : оі^апігесі сгіте : Веві Рґасісе Зипгеу п'5 / Соипсіі оі Еигоре. - 5ігазЪоиг§, 2003. - 22 р. - Режим доступу: Бйр://л'иг'.cc)е.т'ТЯХ];i/л'Соорегапоп/Есопотіссгіте/ог§апі8 есІсгіте/ВевіРґасіісеБЕ.рсИ. - Заголовок з екрана.
3. ЕИЮР¹[Етюдорний ресурс] :офшснетЄвроікиу.-Вґжим доступу: Бйф//умкеатроіешореіеа/ін¹¹ псі. - Заголовок з екрана.
4. Ехсгаф^е ог іпґоппаіоп Беіигееп Йіе Іау епіогсетеп* аніБогіпев ог Йіе МетБег Зіаіев: [Електронний ресурс] // Ешора. - Режим доступу: Б«р://ешх>ра.ад/1е§15кйогізгшіщгаіе8¹¹ сідіот8_соорега4іоп/114151_епіііг. - Заголовок з екрана.

5. Іоіпі Ітгебй¹апоп Театз - ПропоSal ґог сіе8Іґпаіоп оґ па-Іопаі ехрегіз [Електронний ресурс] : Вшввеів, % /йу 2005,11037/05 / Сопси оґ Йіе Еигореап Іліоп. - Режим доступу: Б¹://ге§і8іег.соп8Піііг.еіи'ора.еи/рсіґ/еп/05/8Ш/8і;11037.еп05.ро!ґ. - Заголовок з екрана.

6. Миіаі аввізіапсе іп сгітіпаі тайегв Беготееп Йіе МетБег 5іа*ев СОПУЄПНОП оґ 29.5.2000 оп тіїаі аввізіапсе іп сгітіпаі тайеге Беглугееп Йіе МетБег 5іа4е8 = [Текст] // Оґісіаі Іоигпаі оґ 4Бе Еигореап Union. С197.-2005.-12И1у.

7. Єдині та державні реєстри [Електронний ресурс] // Міністерство юстиції України : офіц. сайт. - Режим доступу :)\Ш>://у*ут.іхіуіуві-іру.еіи/0/22253. - Заголовок з екрана.

8. Каркач П.М, Синчук В.Л. Координаційна функція прокуратури України [Текст]: навч.-метод. посібник. - Х.: Право, 2005. - % с.

9. Пивоваров В.В., Шербина Л.І. Взаємодія слідчого з органами дізнання при провадженні досудового слідства у кримінальних справах: навчальний посібник: [Текст]. - Х.: Право, 2008. - 296 с

10. План дій Україна - Європейський Союз : європ. політика сусідства [Електронний ресурс] : 02.02.2005 р. // Міністерство закордонних справ України : офіц. сайт. - Режим доступу: Бпр://«'п'.тґа.80У.иа/тґа/иа/риБісапоп/сопіепґ/19138.Біт. - Заголовок з екрана.

11. Про взаємодію правоохоронних та інших державних органів України у боротьбі із злочинністю: Інструкція СБу, МВС, Державного комітету у справах охорони державного кордону України, Держмиткому, Національної гвардії України, МО, Міюосту № 4348/138/151/11-2-2870/172/148-407/2-90-442 від 10.08.94 р. [Електронний ресурс] Закони України: інформ.-прав. портал. - Режим доступу: Бйр://уу¹.ґіа2акопсот/сІосшпепі8/сІа¹_12/р¹¹іттуБіі«п. - Заголовок з екрана.

12. Про засади запобігання і протидії корупції [Текст] : Закон України від 07.04.2011 р. № 3206-УІ // Офіц. вісн. України. - 2011. -№44.- Ст.1764.

13. Про захист персональних даних [Текст] : Закон України від 01.06.2010 р. № 2297-УІ // Офіц. вісн. України. - 2010. - № 49. - Ст. 1604.

14. Про координацію діяльності правоохоронних органів по боротьбі зі злочинністю: Наказ Генерального прокурора України № 2 від 21.02.2000 р. [Електронний ресурс]: Правові системи НАУ. - Режим доступу: Кпр://ґакоплаи.иа/сІос/?ісіІ=1041.2360.0. - Заголовок з екрана.

15. Про прокуратуру [Текст] : Закон України № 1789-ХІІ від 05.11.1991 р. // Відом. Верхов. Ради України. - 1991. - № 53. - Ст. 793.
16. Про Робочу групу з питань реформування кримінального судочинства [Текст] : Указ Президента України від 17.09.2010 р. № 820/2010 // Офіц. вісн. Президента України. - 2010. - № 25. - Ст. 807.
17. Проблеми забезпечення ефективності діяльності органів кримінального переслідування в Україні: монографія [Текст] / кол. авт.; за заг. ред. В.І. Борисова, В.С. Зеленецького. - Х.: Право, 2010. - 400 с
18. Проект Кримінального процесуального кодексу України (з порівняльними таблицями). Розроблений Робочою групою з питань реформування кримінального судочинства при Президенті України [Електронний ресурс] // Закон і бізнес. - 2011. - № 25. - 18.06. - 24.06. - Режим доступу: [п<р://ib.com.ua/ua/3518.pptx](http://ib.com.ua/ua/3518.pptx). - Заголовок з екрана.
19. Стокгольмська програма Ради ЄС «Відкрита і безпечна Європа на захисті громадян» на 2010-2014 рр. вщ 0212^а2009 р. № 17024/09 [Електронний ресурс] [Біф://«гиг\у.8e20Ю.еи/т/Й«_ргеас1eпсу/або¹апаіг8/1.1965](http://www.european-council.europa.eu/media/11965/1/1965.pdf). - Заголовок з екрана.
20. Шостко О.Ю. Протидія організованій злочинності в європейських країнах: монографія / О.Ю. Шостко [Текст]. - Х.: Право, 2009. - 400 с.

Г.В. Попов
кандидат юридичних наук,
провідний науковий співробітник
Науково-дослідного інституту
Національної академії прокуратури України

ПРАВОВІ ОСНОВИ МІЖНАРОДНОЇ ВЗАЄМОДІЇ ОРГАНІВ ПРОКУРАТУРИ УКРАЇНИ У СФЕРІ ЗАПОБІГАННЯ ПІДТРИМАННЮ КОРУПЦІЇ

Частиною 2 ст. 30 Закону України «Про засади запобігання і протидії корупції» визначено: Україна відповідно до укладених нею міжнародних договорів здійснює співробітництво у сфері запобігання і протидії корупції з іноземними державами, міжнародними організаціями, які здійснюють заходи щодо запобігання і протидії корупції.

Потрібно зауважити, що ефективне здійснення діяльності щодо запобігання і протидії корупції у сучасних умовах неможливе без міжнародної взаємодії з іншими країнами та міжнародними організаціями.

Відповідно до ст. 9 Конституції України чинні міжнародні договори, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, є частиною національного законодавства України.

Укладення міжнародних договорів, які суперечать Конституції України, можливе лише після внесення відповідних змін до Конституції України.

Згідно п. 1 ст. 1 Закону України «Про міжнародні договори України» міжнародний договір України - це укладений у письмовій формі з іноземною державою або іншим суб'єктом міжнародного права, який регулюється міжнародним правом, незалежно від того, міститься договір в одному чи декількох пов'язаних між собою документах, і незалежно від його конкретного найменування (договір, угода, конвенція, пакт, протокол тощо).

На даний час основними правовими актами, що регулюють питання міжнародного співробітництва нашої країни у сфері запобігання і протидії корупції є: Конвенція Організації Об'єднаних Націй проти корупції від 31 жовтня 2003 року; Декларація Організації Об'єднаних Націй про боротьбу з корупцією і хабарництвом у міжнародних комерційних операціях від 16 грудня 1996 року; Кримінальна конвенція Ради Європи про боротьбу з корупцією від 27 січня 1999 року; Додатковий протокол до Кримінальної конвенції про боротьбу з корупцією від 15 травня 2003 року; Цивільна конвенція Ради Європи про боротьбу з корупцією від 4 листопада 1999 року; Європейська конвенція про видачу правопорушників від 13 грудня 1957 року; Додатковий протокол до Європейської конвенції про видачу правопорушників від 15 жовтня 1978 року; Європейська конвенція про взаємну допомогу у кримінальних справах від 20 квітня 1959 року; Європейська конвенція про передачу засуджених осіб від 21 березня 1983 року; Додатковий протокол до Європейської Конвенції про передачу засуджених осіб від 18 грудня 1997 року; Конвенція Співдружності Незалежних Держав про правову допомогу і правові відносини у цивільних, сімейних і кримінальних справах від 22 січня 1993 року; Угода про створення групи держав по боротьбі з корупцією (СКЕСО) від 05 травня 1998 року; Статут Групи держав по боротьбі з корупцією (СКЕСО) від 5 травня 1998 року; Рекомендації відносно міжнародного